

НА ЛОВ ЗА ДИВИ КОЗИ.

Чичо Зарко цял ден скита из Рила с праметната през рамо пушка, но нищо не уби. Не че му се не падна лов! Той се доближава до много птици, изпжди и няколко заяка. на всеки път си казваше: „Не струва да хаби човек патрона за такива дребни гадини“. Защото чичо Зарко е доволен само, кога удари някой глиган, сжрна, или дива коза.

А днес — на пук. такъв лов му се не падна. Наистина, той сжрна далеко в скалите една дива коза, но тя го сети и избяга, преди да се е решил да стреля.

Мржкваше се вече и чичо Зарко реши да си отива. Но неочаквано попадна на една пжтека, по която имаше следи от дивеч.

Той вжрвя дълго из нея и, кога доближи до едно джрво. клекна, извади из чантата си голяма буца сол, сложи я край пжтеката и си замина.

Тук се вжрна отново след три дни. Солта стоеше почти на същото място и около нея бе отжпкано. Той се наведи, занича я дълго и заключи: — Близана е.

После се изправи, наплюмчи си пржста, дигна го над главата си, постоя малко и си каза: — Няма никакъв ветжр. След това с праметната през гжрба пушка се качи на джрвото, настани се хубаво, като насочи пушката и се потаи.